

Истина № 1: Ако нещо се случи, без баба ти да разбере и да информира цялата фамилия, значи всъщност нищо не се е случило.

Неделя, 8 май, следобед

.....

ОЛИВИЯ

Почти всеки важен момент от живота ми по някакъв начин е свързан с къщата на баба и дядо. Първите ми стъпки? Четири на брой, направени в големия им коридор. Първото паднало зъбче? Заклеши се в една от карамелизираните ябълки, които баба приготви за нас и които ни очакваха в кухнята точно след обикалянето за лакомства на Хелоуин. Първата целувка? Случи се с Джейсън Макафи, който беше приятел на братовчед ми Чарли и на Уес от съседната къща, в таванското помещение по време на игра на бутилка в осми клас.

Затова, когато настъпи моментът за попълване на

въпросника на завършващите¹, нямаше никакво съмнение къде точно ще се съберем.

– Е, всички ли сте въоръжени с моливи? – пита баба от мястото си начело на масата.

Чарли, който е до мен, потупва гърдите си няколко пъти, след което започва да изучава пода.

– Моя съм го изгубил.

Баба ми подава няколко молива.

– Оливия, моля те, дай от тях на Чарли и на всички останали, които нямат.

Подавам ги на Чарли и той ги изпробва един по един, преди да избере, след което оставя останалите в средата на масата.

– Не е ли странно, че и аз ще попълвам въпросник? – пита братовчедка ни Софи. – Искам да кажа, радвам се, че съм тук, но не е като да има на кого да го предам.

– Ще ми го дадеш на мен и аз ще го запазя заедно с останалите – отвръща баба, сочейки към облечената с плат кутия, разположена в края на кухненския плот. След това намигва на Уес, който седи до Софи, точно срещу мен.

– Искам копие и от твоя въпросник.

Уес се ухилва широко и надрасква имената си в горната част на листа, след което изправя гръб, в очакване баба да започне.

Чичо Сал е облегнат на плота в другия край на кухнята, а от пръстите му виси смачкан и надраскан лист хартия.

– Ако близначките не дойдат до пет минути, ще започнем без тях.

¹ Въпросникът на завършващите (англ. *senior questionnaire*) е въпросник, попълван от учениците в САЩ през последната година от средното им образование. Обикновено съдържа общи въпроси като къде ще продължат образованието си, какво биха искали да работят и др. Въз основа на този въпросник преподавателите издават препоръки на завършващите, които са част от необходимите документи при кандидатстване във висше учебно заведение в САЩ. – Б. пр.

Баба хвърля поглед към часовника, а след това към задната врата, преди да го насочи към Сал.

– Маги Мей каза, че ще дойдат.

Чичо Сал извърта очи и отново насочва внимание-то си към телефона си.

В това семейство баба е тази, която има последната дума. И попълването на въпросника не прави изключение.

Изглежда, нашата гимназия се гордее с традициите си също толкова много, колкото и тя. Когато всичко това започнало преди петдесет и осем години, имало само няколко основни въпроса към завършващите: *Ще следваш ли в колеж? Ако да – къде? Каква е мечтаната ти работа?* Въпросникът обаче еволюира до съвсем различно измерение. Сега училището желае да научи какъв е любимият ти спомен, както и най-срамният такъв, каква е любимата ти благотворителна кауза, да посочиш едно нещо в света, което желаеш да промениш, и така нататък, и така нататък. Отговорите се показват на големия бял екран, който виси от тавана, докато крачим един по един с шапки и тоги. Баба пази копие от всеки лист, попълнен някога от членовете на семейството ни. И тъй като всички ние, с изключение на Софи и по-голямата ѝ сестра Марго, завършваме едно и също училище, е приготвила листове за всички.

И сега това наистина е голяма работа. Нещо, което веднъж годишно става част от семейна неделна вечеря. Събитие, при което завършващите тази година попълват въпросника пред всички и след това го сравняват с отговорите на родителите ни. Както и с отговорите на лелите и чичовците ни. И с тези на братовчедите ни.

Предполагам, че добихте представа.

Софи може и да не е задължена да го прави за училището си, но трябва да го направи за баба, също като Марго. И тъй като Уес е почетен член на това семейство, той също няма как да се измъкне.

Не че това ги дразни особено. Всъщност изглеждат

дълбоко поласкани да са тук. А може и да е така, защото се радват на всяка възможност да бъдат заедно, независимо от повода или мястото.

Въпреки че баба гледа на Софи и Уес като на доказателство колко брилянтни са нейните схеми, останалите сме ужасени, че може да реши, че е нужно да се намесва и при най-малката вероятност някой от нас да остане без половинка. Направих всичко по силите си, за да скрия раздялата си с Дрю, тъй като се страхувах, че ще възобнови онази игра на организиране на срещи, която устрои миналата Коледа. Оттогава чичо Майкъл не е идвал да ни навестява, тъй като е последният несемеен от всичките им деца и изпитва ужас при мисълта какво би могла да направи баба, за да му намери идеалния съпруг.

Задната врата се отваря с трясък и в къщата се втурва леля Маги Мей, плътно зад нея са Злите Джо, които са следвани от чичо Маркърс и по-малките близнаци – Франки и Фреди. Мери Джо и Джо Лин са облечени с еднакъв модел ленени рокли – бледорозова и бледолилава, а тъмните им коси са идеално прави и лъскави, сякаш са имунизирани срещу влагата.

Чарли обхожда бързо масата с поглед и виждам къде се намират единствените празни столове в момента, в който и той го осъзнава.

Той се навежда към мен.

– Да си разменим местата?

Чарли започна да нарича братовчедките ни близначки Мери Джо и Джо Лин „Злите Джо“, когато бяхме на дванайсет години и те му погодиха номер във Флорида пред няколко симпатични момичета. Честно казано, той вече беше леко надраснал възрастта да носи боксерки с герои от „Междузвездни войни“. Но тъй като е един от нашата Великолепна четворка, заедно със Софи, Уес и мен, трябваше да застанем на негова страна.

А и Чарли е прав – Злите Джо наистина са зли.

Тръсвам глава и се хващам за стола си, за да съм подготвена, в случай че реши да ме избута.

– Няма да стане.

– Има някакво момче с тях – прошепва Уес от другата страна на масата.

Всички се извъртаме към мястото, където са седнали леля Маги Мей и чичо Маркъс, но аз не успявам да видя кой е с тях, защото чичо Рони ми закрива гледката.

– Някое от гаджетата им ли е? – питам, въпреки че зная, че ако беше някой от тях, Уес щеше да го разпознае. Ейдън и Брент – гаджетата на злите Джо – също бяха поканени, но отказаха да дойдат. Отказът им доведе до голямо сътресение в груповия чат, тъй като малко хора се осмеляват да кажат „не“ на баба.

Чичо Рони се премества по-близо до леля Патрис и най-накрая открива гледката към непознатия сред нас.

Непознатото момче до леля Маги Мей е високо, с тъмна коса и големи непокорни и тежки къдрици. Носи избеляла тениска и още по-избелели дънки, които са му леко широки в бедрата. Изглежда като човек, чието място е по-скоро на поход в планината, на сърф сред вълните или някъде другаде на открито. Определено не се чувства удобно в тази претъпкана кухня, притиснат между леля ми и чичо ми.

Обхожда стаята с поглед и усещам, когато погледът му се спира върху мен. По лицето му пробягва лек намек за усмивка и мога да се закълна, че ми е познат. Изброявам цялата азбука наум и пробвам с имена с всяка буква с надеждата, че ще изскочи нещо познато.

Не успявам да се сетя.

Мери Джо се намества до Чарли, листът ѝ хартия изшумолява, докато го поставя на масата, и откъква молива му.

Чарли издиша шумно, след това се протяга за един от моливите по средата на масата, които по-рано е окачествил като по-лоши от неговия.

– Е, добре, вече всички са тук! – обажда се баба. – И мисля, че сега определено имаме най-много бъдещи абитуриенти от всеки друг път!

Семейството ми е огромно. И шумно. Дядо ми е роден и израснал в Сицилия, но срещнал баба ми, докато учел тук. Предполагало се е, че ще остане в САЩ само една година, но те се влюбили, оженили се и си народили осем деца. Така и не се върнал в Сицилия. Е, като се изключат ваканциите. Отпразнуваха петдесетата годишнина от сватбата си преди няколко месеца. Онова парти, на което леля Патрис и чичо Рони танцуваха така, сякаш никой не ги гледа, въпреки че всички се взираха в тях. И двамата са леко странни. Баба и дядо са пример за двойка. Леля Патрис и чичо Рони? Не чак толкова.

Тази година завършват шестима от нас: Чарли, Софи, Уес, Злите Джо и аз. Свеждам поглед към масата, на която Уес изпъква като единствения с руса коса сред море от тъмнокоси. Уес е съсед на баба и дядо, откакто се е родил, и израсна с нас. В кухнята са се скупчили и над двайсет членове от семейство Месина – лели, чичовци и братовчеди, някои от които вече са минали през това, както и други, които ще ни последват. О, да, и непознатият.

Поглеждам още веднъж крадешком към момчето до леля Маги Мей. Облегнал се е на отсрещната стена, а ръцете му са скръстени пред гърдите му. Забелязва, че го гледам, затова бързо се извързвам, засрамена, че са ме хванали на местопрестъплението.

Баба моли за вниманието на всички.

– Добре, да започваме.

Джо Лин се изпъчва леко на стола си и поглежда към родителите си.

– Искаш ли да го попълниш с нас? – пита тя момчето, което с всички сили се опитвам да не гледам. Може би се опитва да компенсира по някакъв начин пренебрежителното отношение на гаджетата им?

Баба обикаля наоколо, докато почти не стига до стола си.

– О! Кой е това? – пита тя развълнувано. – Да, ела тук при нас – добавя, без дори да дочака отговор.

Леля Маги Мей обгръща новото момче с ръка.

– Помниш ли Лео? Най-големият син на Карълайн и Алонсо Перес?

Тъй като сега той е здраво притиснат от нея, тя успява лесно да го избута леко напред, за да го покаже на цялата стая.

Лео Перес.

– О – възкликва Софи.

Чарли измърморва нещо под носа си, което вероятно би накарало баба дълбоко да се възмути.

Сега вече всички в стаята го забелязват и няколко души от семейството го приветстват в този хаос. Нивото на шума се повишава все повече, както обикновено се случва, когато всички сме нагъчкани в едно помещение. Здрависва се и отговаря на разни въпроси за родителите си и как вървят нещата при него, но съм прекалено далече, за да чуя какво казва.

Разбира се, че това е Лео. Само че не успях да го позная с толкова дълга и къдрава коса. Когато бяхме деца, винаги я поддържаше много къса. Лицето му е изгубило детската си закръгленост и е поне трийсет сантиметра по-висок.

Семейство Перес бяха съседи на Злите Джо, докато господин Перес не се прехвърли да работи на друго място малко преди да започнем осми клас. Родителите на Лео бяха много близки с леля Маги Мей и чичо Маркъс. Децата им бяха неразделни и прекарваха летните си ваканции заедно. Винаги сме знаели, че Злите Джо предпочитат да са с тях, отколкото с нас.

– Лео – казва баба. – Джо Лин е права, искаш ли да се присъединиш към нас? Ти също завършваш тази година! Можеш да ни разкажеш за всичките си планове.

Мери Джо плъзва стола си настрана и казва:

– Можеш да се настаниш тук.

И кимва с глава към мястото между нея и Джо Лин.

При всеки сантиметър приближаване на Мери Джо към Чарли той се премества със сантиметър по-близо до мен.

Въпреки че Лео преди беше заедно с нас, оттогава мина доста време и вероятно тази група от хора му идва в повече. От изражението на лицето му съдя, че не помни имената на всички ни или кой с кого върви в комплект, и е лесно да започне да се чувства сякаш всеки момент ще му дадат да прави контролно.

– Аз, тъъ, не, благодаря – казва Лео накрая.

Чарли изсумтява.

Прошепвам му:

– Минаха години оттогава. Спри да се терзаеш.

Той ме поглежда странно.

– Всичко е наред.

Чарли и Лео не се разделиха в добри отношения. Мисля, че последният път, когато се видяха, беше в парка за партито в края на годината и Чарли се държеше отвратително, като всяко друго момче в седми клас. Чарли и неговият приятел Джъд си подаваха футболна топка и Чарли тичаше назад прекалено бързо в опит да я хване, при което буквално помете Джо Лин. Белите ѝ дънки се изцапаха и тя започна да реве. И понеже Лео им беше почти като брат, той бутна Чарли, преди да му даде шанс да се извини на Джо Лин или да ѝ помогне да стане. Естествено, Чарли също го удари. Сигурна съм, че си мислят, че са си направили едно супермъжко сбиване, но всъщност си беше просто некоординирано мятане на ръце и крака и неуспешни опити за удари.

И двамата бяха изпратени да си ходят вкъщи преди края на партито.

Очевидно на Чарли все още не му е минало.

– Ако си промениш решението, не се притеснявай да се включиш веднага – казва баба, след което се об-

ръща отново на другата страна в стола си. – Е, докъде бяхме стигнали? – Без да поглежда зад себе си, добавя: – Далас, ако отмъкнеш още едно парче пилешко от онази тава, лошо ти се пише!

Той изписква, когато брат му Денвър го сръгва в стомаха, и то само защото Далас провали възможността и той да си отмъкне едно парче. Съчуствам им. Ароматите, които се разнасят от кухнята на баба, са достатъчни, за да подтикнат дори и най-невинните да си отмъкнат нещо. Далас и Денвър са деца на леля Патрис и чичо Рони. Въпреки че родителите им са странни, момчетата са доста готини, независимо от факта, че са кръстени на градовете, в които са заченати.

Всички знаем, че баба блъфира, но Денвър за всеки случай се отдръпва от храната. Успява да ни държи тук като заложници само защото вечерята ще бъде сервирана едва когато приключим.

Баба си слага очилата за четене и поглежда към непопълнено копие от въпросника, което е разпечатала за себе си по-рано тази седмица.

– Добре, да започнем с първия въпрос. Кой ще следва в колеж? – Оглежда всички ни. – Мисля, че тази година имаме пълна успеваемост!

Ентусиазмът ѝ е единственото нещо, което поддържа тази традиция година след година.

Всички вдигаме ръка, след това изричаме съкращението „Ел Ес Ю“¹, докато записваме отговора на реда, където пише: „Ако да – къде?“. В стаята кънти хор от гласове, изричащи „Съвпадение“.

Преглеждам набързо листа и се надявам храната да не изстине, докато приключим. Има толкова много въпроси.

– Следващият! – казва баба. – Каква специалност ще учите?

¹ LSU (съкратено от *Louisiana State University*) – Държавен университет на Луизиана. – Б. пр.

Въпреки че ми се иска да извикам отговора си, за да помогна за по-бързото преминаване през въпросите, ще трябва да изчакам реда си, тъй като баба започва от другата страна на масата.

– Софи, ти какво написа?

Софи се прокашля и казва:

– Ще уча за медицинска сестра.

Майката на Чарли – леля Аийн – вдига ръка и извиква:

– Съвпадение!

Софи се ухилва, а баба плясва с ръце.

Споменах ли, че баба кара всички съпруги и съпрузи, които сключат брак с някого от семейството, да попълнят един от тези въпросници с информация от времето, когато са били абитуриенти, за да могат и те да се присъединят към забавата? Да си част от семейството не е за хора със слаби сърца.

Следващият е Уес. Когато той извиква „Бизнес“, четирима чичовци и две лели изкрещават: „Съвпадение!“.

Продължаваме, докато всички на масата минат по реда си и стигаме до Чарли.

Той се поколебава за секунда, а всички погледи в стаята са впити в него. По десния край на листа си е начертал триизмерни геометрични фигури с идеална форма и размер. Ученето не е неговото нещо и зная, че се измъчва от очакванията на родителите си да последва стъпките им и да избере кариера в областта на медицината. Той обаче никога няма да го направи – започва да му се гади всеки път, щом види кръв. Чарли е от хората, които биха се справили чудесно в реалния живот, стига само да успеят да стигнат до него.

– Не съм решил – отвръща той и определено си спечелва най-много съвпадения в стаята.

– Имаш достатъчно време да решиш с какво искаш да се занимаваш! – казва баба и обхожда стаята с ръка. – Струва ми се, че всички тук са успели да го направят.

Той се ухилва, след което започва да драска стена от тухли в долната част на страницата.

– Сега е ред на Оливия – продължава баба.

Аз съм пълната противоположност на Чарли. Обожавам училището. Обичам предметите, които учим. Вече съм прегледала каталога с курсове за следващата есен и нямам търпение да дойде време за ориентация, когато ще мога да си направя програмата¹.

– Ще запиша две специалности – „Счетоводство“ и „Политология“, а също и испански език – отговарям.

Родителите ми биха извикали „Съвпадение“ заради частта със счетоводството, но тази седмица са извън града по работа. Трудно е човек да изпъкне в семейство с такива размери, затова съм доволна, че присъстващите запазват мълчание.

Или поне докато Джо Лин не нарушава тишината:

– Странна комбинация.

– Въобще не е така – казвам. – Искам след това да уча „Право“ и да специализирам в областта на международното данъчно законодателство.

Злите Джо се споглеждат, сякаш, струва ми се, искат да си кажат, че се надувам, но всъщност истината е, че зная какво искам. Просто съм мотивирана. И ми писна това да е нещо, за което според хората трябва да се извинявам.

Баба ме потупва по ръката.

– И ще се справиш чудесно! Всички знаем колко усилия полагаш! Просто не мога да повярвам, че някой е успял да те задмине за титлата „първенец на випуска“.

– Доволна съм от второто място – прекъсвам я бързо. И това като цяло е истина, макар че една малка част

¹ Обучението в американските университети започва с едноседмична ориентация за първокурсниците, през която те имат възможност да изберат и регистрират учебните дисциплини, които желаят да учат през семестъра. – Б. пр.

от мен е разочарована, че съм толкова близо до завършване с най-високо отличие и не ми е достигнало съвсем малко за това.

Баба се обръща отново към Софи и преминава на следващия въпрос, но вниманието ми се разсейва от току-що появилото се известие на телефона ми. Имам имейл от заместник-директора на училището ми.

Издърпвам телефона от масата, поставям го върху крака си и плъзвам с пръст по екрана, за да го отворя.

До: Оливия Пъркинс

От: Дуетн Спенсър

Тема: Формуляр за взети часове по физическо възпитание извън територията на училището

Г-це Пъркинс,

Установихме, че в канцеларията ми не е получен необходимият формуляр, доказващ завършването на дисциплината по физическо възпитание, провеждана извън територията на училището¹. Напомням Ви, че е Ваше задължение да проверите дали сте взели необходимия брой часове и да ни върнете попълнен и валиден формуляр. За да можете да завършите със своя випуск, ще трябва да получим подписания формуляр не по-късно от 8 ч. сутринта в понеделник, 16 май.

С уважение,

Д. Спенсър

¹ При американската образователна система учениците могат да избират конкретните дисциплини за някои от задължителните за изучаване направления, като условието е да съберат необходимия за завършване брой кредити от тези направления. Например в направление „Физическо възпитание“ могат да избират дисциплини по различни спортове, които може да се провеждат както на територията на училището, така и извън нея. – Б. пр.

Прочитам съобщението два пъти, за да се уверя, че съм разбрала правилно какво пише в него.

Треньорът, който ни водеше този предмет, каза, че ще предаде всички формуляри в училище. Предполагам, че поради някаква причина моят се е изгубил, но нима липсата му означава, че завършването ми е поставено на карта? Аз съм втора по успех във випуска. Записах седем дисциплини от академичната програма¹. Причината да запиша физическо възпитание извън територията на училището беше, че само така можех да наместя програмата си, за да мога да взема всички останали дисциплини, които исках да фигурират в дипломата ми. Можех да избирам между голф и тенис и въпреки че Чарли настояваше, че не съм достатъчно координирана за нито едно от двете, се съгласих с него, че бих била пълен провал с тениса, но можех да се справя с голфа, тъй като е свързан с по-малко тичане.

Днес е осми май, което означава, че господин Спенсър ми е дал срок от една седмица, считано от утре, за да оправя тази нередност. *Това е просто някаква грешка, просто грешка*, повтарям си наум.

– Оливия? – обръща се към мен баба.

Сепвам се и насочвам отново вниманието си към масата.

Чарли се навежда близо до мен.

– Любим клуб – прошепва той.

Оставям въпроса без отговор. Споменът за последните четири години избледнява, след като вече не мога да мисля за нищо друго освен за имейла.

¹ Академичната програма (англ. *Advanced Placement Program*) за средно образование в САЩ представлява тригодишен курс на обучение (от 10. до 12. клас), при който учениците получават по-задълбочена подготовка по различни дисциплини. Обучението завършва с изпити, като при отлични резултати учениците се ползват с определени предимства при кандидатстване и постъпване във висше учебно заведение (напр. стипендии или освобождаване от изучаването на някои академични дисциплини). – Б. пр.

– Сигурно е същият като моя – избоботва Чарли.
Наклонявам глава към него и хвърлям поглед върху
листа му.

Клуб по тенис на маса

Дори не знаех, че имаме такъв, но кимам и казвам:
– Да, толкова е забавно.

Погледът ми се връща към имейла от господин
Спенсър. Усещам стягане в гърдите и дишането ми се
учестява.

– Следващ въпрос! – обявява баба.

– Трябва да забързаме темпото – намесва се чичо
Чарлс. – В противен случай храната ще остане за за-
куска.

Чичо Маркъс се провиква:

– Съвпадение!

Баба ме поглежда, без да обръща никакво внимание
на двамата си синове.

– Да започнем с Оливия и този път да се въртим в
обратна посока.

Прочитам на глас следващия въпрос:

– Къде си представяте, че ще живеете след десет
години?

Отговорът, който се върти в главата ми, е: *В кашон,
защото ще съм безработна и бездомна, тъй като не
успях да завърша средното си образование.*

Поемам си дълбоко въздух и казвам:

– Не мога да преценя.

В стаята отеква цял хор от викове за съвпадение,
въпреки че почти всички, които го казват, в крайна
сметка са се върнали тук, в Шривпорт, и живеят само
на няколко преки от тази къща.

Остават още двама въпроса, а не съм сигурна, че
съм в състояние да отговоря на тях в тази стая.

– Нещо не се чувствам добре – прошепвам, но дос-
татъчно силно, за да ме чуе баба.

По лицето ѝ се изписва загриженост.

– Какво има?

Вдигам рамене.

– Не съм сигурна. Лошо ми е.

Грабвам листа си, отдръпвам се от масата и започвам да заобикалям всички хора на път за задната врата.

– Загубихме един участник. Това означава ли, че сме приключили и можем да ядем? – пита чичо Сал.

Тичам бързо по алеята, но спирам внезапно, когато виждам, че на предната веранда на баба има някого.

Лео.

Седнал е на стъпалата, гледа нещо на телефона си, но се изправя, когато ме вижда.

– Добре ли си? – пита ме.

Сигурна съм, че забелязва паниката, която извира на вълни от мен.

Клатя глава и продължавам надолу по алеята. Той скача от стъпалата и се изравнява с мен.

– Не знаех, че тук има някого – казвам с надеждата гласът ми да звучи равен и овладян.

– Чувствах се неудобно. Искам да кажа, дори не съм сигурен какво точно се случва тук, но изглежда като някакво семейно занимание.

Точно сега разстоянието от две пресечки по тротоара между къщата на баба и нашата ми се струва дълго цял километър. На косъм съм да откача напълно и определено не ми се иска това да се случи пред Лео.

– Защо си тръгна? Струваше ми се, че това ще продължи поне още един час – казва Лео и се подсмивва.

– Не се чувствам добре – обяснявам. С плътно притиснатите ръце към корема ми е лесно човек да ми поварва.

– О. Имаш ли нужда от нещо?

Клатя глава.

– Не. Просто навалицата ми дойде в повече.

Той кима разбиращо. Предполагам, че и той се

чувства така, предвид, че се беше скрил на предната веранда.

Спираме пред къщата ми.

– Благодаря, че ме изпрати до вкъщи.

Не съм го виждала от години и би трябвало да полова усилие и да го попитам как е и какво се случва с него, но онова съобщение не спира да се превърта в мозъка ми.

– Няма защо – отвръща той и посочва къщата на баба. – Ще се връщам.

Ситуацията е неловка и за двама ни.

Обръщам се и тръгвам по алеята пред къщата ни.

Лео извиква „Надявам се да се справиш“ точно в момента, в който отварям входната врата.

Усмихвам му се леко и му махам, преди да се скрия вътре.

Телефонът ми вибрира от съобщения от Чарли, Софи и Уес в груповия ни чат. Връщам отговор, че съм добре и просто съм имала нужда от минута насаме, за да им попреча да ме последват тук.

След като изкачвам на бегом стълбите до стаята си, ми отнема само няколко секунди да грабна непълнено копие от формуляра, който дадох на инструктора по голф в началото на срока. Има полета, които треньорът е трябвало да отбележи, за да посочи дали *сме* или *не сме* завършили необходимия брой часове от предмета. Съвсем ясно си спомням, че в началото на срока той каза, че ще предаде формулярите директно на училището, за да не могат учениците да ги променят.

Изваждам отново телефона си и написвам отговор до господин Спенсър.

До: Дугейн Спенсър

От: Оливия Пъркинс

Тема: Re: Формуляр за взети часове по физическо възпитание извън територията на училището

Уважаеми г-н Спенсър,

Трябва да е станала някаква грешка. Взех необходимите часове по този предмет. Треньор Канту ни каза в началото на срока, че той ще предаде формулярите направо на вас. Не виждам причина моят да не е предаден.

Ще се свържа с треньор Канту, за да разбера какво е станало. В най-лошия случай – не мисля, че е възможно, но се опитвам все пак да не изпадам в паника – какво ще стане, ако поради някаква абсурдна причина той не го подпише? Това наистина ли ще ми попречи да завърша?

С уважение,

Оливия Пъркинс

Проверявам имейла си отново и отново. И отново. Едва след петнайсет минути получавам отговор.

До: Оливия Пъркинс

От: Дуюйн Спенсър

Тема: Re: Формуляр за взети часове по физическо възпитание извън територията на училището

Г-це Пъркинс,

Ако не можете да ни предадете подписан формуляр, посочващ, че сте покрили образователните изисквания, това ще означава, че не сте изпълнили това, което държавата изисква, за да завършите. Тъй като сме държавно учебно заведение, не бих могъл да допусна никакви изключения. Това е риск, който вие поемате, като избирате да вземете дадена дисциплина извън територията на училището.

С уважение,

Д. Спенсър

Господи, как може да е толкова суров? Сега вече наистина съм в паника. Само след секунди вече изкар-

вам колата си на улицата и се отправям към общественото голф игрище, скрито наскре един стар квартал недалеч от моя, където имахме часове във вторник и четвъртък по време на учебния срок.

Небето е кристално синьо и в момента сме в онзи съвсем кратък период от годината, когато навън е топло, но все още не толкова влажно, че при излизане да имаш усещането, че си се озовал в подгизнало горещо одеяло. Затова не се изненадвам, че паркингът е препълнен. През следващите няколко седмици това място ще продължи да е претъпкано от изгрев до залез.

Игрището е имало и по-добри дни, но се радва на почит заради местоположението си. Всички по-нови и лъскави игрища, особено онова точно на изхода на града, което беше завършено миналата година, изискват плащане на скъп членски внос и определен социален статут, за да се чувства човек на място там.

А това тук е възможно най-непретенциозното.

Паркирам отзад, там, където спират и служителите, тъй като ще остана само няколко минути.

В малкия гараж, който се явява последен дом на старите голф колички, има човек от персонала, който поддържа терена. Поддържа инструменти за поддръжане на зелените площи в ремарке, закрепено за едно от онези многофункционални превозни средства. Въздухът е пропит от миризмата на бензин и прясно окосена трева, а на парчето плат на изцапаната му с масло униформа пише *Мич*.

– Извинете, търся треньор Канту.

Мъжът сбърчва чело, сякаш не може да се сети за кого питам.

– Треньорът по голф тук. Господин Канту – повтарям.

Лицето на Мич просветва.

– О, имаш предвид Джон! Е, ами той не е тук – отвръща, след което ми обръща гръб, за да вземе още един ръчен инструмент.

Опитвам се да преглътна отчаянието си.

– А знаете ли кога ще се върне?

Мич спира и вдига поглед, сякаш поради някаква неизвестна причина отговорът на въпроса ми е изписан на осеяния с паяжини таван.

– Ами, мисля, че той си тръгна.

– Тръгна? Какво искате да кажете? – Вече съм неспособна да спра паниката, която личи в гласа ми.

– Вече не работи тук. В петък ни почерпи с торта за сбогуване. Шоколадова.

Земята под мен пропада.

– Знаете ли къде е отишъл? Дали е все още в града?

– Може да попитате Сузи. Тя сигурно знае.

Той кимва към администрацията, повдига рамене и отново се заема с работата си.

Втурвам се вътре и се стрелвам по най-краткия път към жената на гишето, готова да направя всичко необходимо, за да получа ясен отговор, след като повтарям същите въпроси пред нея.

Сузи трепва, сякаш е усетила нещо болезнено.

– Тук съм. Няма нужда да викаш. Той вече е треньор в „Елърби Хилс“. Само че не съм сигурна кога започва работа там.

– Можете ли да ми дадете телефонния му номер? – Имам чувството, че коленете ми всеки момент ще ме предадат.

Тя клати глава отрицателно.

– Съжالياвам, не мога да дам телефонните номера на нашите служители.

– Но току-що казахте, че той вече не работи тук.

Погледът ѝ показва, че това напомняне не ѝ е приятно.

– Но преди работеше тук.

Взираме се една в друга достатъчно дълго време, докато става ясно, че тя няма да отстъпи, затова си тръгвам и вървя сковано към колата си.

* * *

Седя на масата в кухнята, вирам се през прозореца, който гледа към алеята и едната страна на къщата на съседите.

В къщата е тихо. Празно. И за първи път това не ми харесва.

Наеха родителите ми за внезапен одит в офиса на голяма фирма в Ню Орлиънс и се очаква тази задача да им отнеме цяла седмица. Разбрахме се да си инсталирам приложението Life360¹ на телефона, за да остана сама вкъщи, докато са извън града, вместо да отида в къщата на баба на две пресечки оттук, и сега малко съжалявам за това. В тишината няма нищо, което да разсее мозъка ми от трескавото препускаване през едно и също нещо – какво ще стане, ако не завърша? Същевременно обаче се радвам, че майка ми не е тук, защото няма начин да не изтърся всичко на един дъх пред нея. А все още не съм готова тя да научи за това.

Защото, ако разбере, баба ми и дядо ми също ще бъдат уведомени. А ако те узнаят какво се е случило, тогава новината ще се разпространи сред всичките ми лели и чичовци. И вместо да бъде Оливия, при която винаги всичко е наред и ще завладее света, ще остана завинаги Оливия, която може да не успее да завърши втора по успех само заради тъпия голф, който реших да взема извън територията на училището. Всичко останало, което съм постигнала, ще бъде засенчено от тази глупост, а просто не мога да падна толкова ниско.

Ще оправя нещата, без родителите ми да разбират някога за това.

Бих могла да се обадя на брат си Джейк, но не съм

¹ Приложение за споделяне на местоположение. – Б. пр.

сигурна какво би могъл да направи той. Дори не планира да си идва лятото освен за деня на завършването ми. Джейк и братовчед ни Греъм започнаха работа в Гълф Шорс, където всяка сутрин носят шезлонги и чадъри на плажа, а всяка вечер ги прибират обратно. Струва ми се, че планират до края на лятото да се сдобият с хубав тен и пълни джобове от бакшиши.

Телефонът ми вибрира на масата, при което се сепвам.

МАМА: *Май въпросникът тази година е приключил бързо! Изненадана съм, тъй като имаме толкова много абитуриенти. Видях, че отиде до голф игрището, но не се задържа дълго там. Татко ти се надяваше, че си развила любов към играта!*

Въздъхвам. Откакто се съгласих да си инсталирам Life360, новото любимо хоби на майка ми е да следи всяко мое движение. Дори е настроила програмата така, че да ѝ изпраща известия, когато се прибирам вкъщи или излизам. И работата не е там, че се опитва да ме „хване“ дали върша нещо нередно... Струва ми се, че просто е очарована от възможността да следи всяко мое движение. Това, което искам да кажа, е, че е невъзможно да отида до хранителния магазин, без тя да ми изпрати съобщение да взема мляко или нещо друго, от което смята, че имам нужда, докато нея я няма.

АЗ: *Мислех, че съм си забравила пуловера, но не беше там.*

МАМА: *О, добре. Синият ли? Мисля, че го видях в гардероба ти. Надявам се да не си изгубила мекия розов пуловер. Толкова ти отива.*

МАМА: *Отправи молитва към св. Антоний. И остави пет долара. Ще се появи, ще видиш.*

Това е отговорът на майка ми за всяка загубена вещ – молитва към св. Антоний и парична сума в кутията за дарения за бедните в църквата. Според нея това действа в сто процента от случаите.

A3: *Добре, мамо.*

Оставям телефона си и отварям лаптопа, за да потърся имейли от тренъора, които ми е изпращал по време на срока. Може би така ще мога да се свържа с него. Откривам едно съобщение, изпратено от училищния му акаунт, и натискам „ОТГОВОР“.

Здравейте, господин Канту,

Пише ви Оливия Пъркинс и ми се струва, че е станала някаква грешка с моя формуляр за взети часове по физическо възпитание извън територията на училището. В канцеларията на училището така и не са го получили. Бих могла да ви донеса копие от него, когато ви е удобно! Моля да ми кажете кога и къде е удобно да го направя.

Много ви благодаря!

Оливия Пъркинс

Натискам „ИЗПРАЩАНЕ“ и се вирам в пощенската си кутия с надеждата, че ще ми отговори веднага. Само че това не се случва. Затова започвам да пиша групово текстово съобщение до приятелите ми, които взеха неговия предмет с мен.

A3: *Хей, опитвам се да се свържа с тренъор Канту, но разполагам само с училищния му имейл. Някой от вас да има номера му?*

Поне този път отговорите не закъсняват.

СТЮЪРТ: *Не, само имейл.*

БРИДЖИТ: *Съжбялявам! Нямам го!*

ХЕКТОР: *Опита ли да се обадиши в голф игрището?*

КАСИ: *Уф, толкова се радвам, че този предмет свърши. Мразя голфа! Защо ти е да говориши с него????*

АЗ: *Трябва ми копие от формуляра ми. От канцеларията са го забутали някъде.*

Добре де, това е просто малка благородна лъжа. А и се опитвам да подразбера дали някой от тях също не е получил съобщение от заместник-директора.

БРИДЖИТ: *О! Съжбялявам! Той ще ти го подпише пак! Толкова е добър!*

ХЕКТОР: *Каси, всички знаем, че мразии голфа. Не пропускаш шанс да ни го кажеш.*

КАСИ: *Нямаше да го мразя, ако ни даваха да ползваме голф количките. Защо да нося онзи сак из цялото игрище, след като има колички?!*

Отговарям с бързо „Благодаря“ и излизам от разговора, въпреки че той продължава. В отчаянието си отварям социалните мрежи с мисълта, че ще мога да му изпратя лично съобщение, но търсенето ми не дава резултат. Затова отварям браузъра, въвеждам клуб „Елърби Хилс“ в полето за търсене и преглеждам резултатите. Името, адресът и телефонният номер на клуба се появяват точно над заглавието на статията отпреди няколко години, разказваща кога е закупена земята и какъв ще бъде планът за строителство. Треньор Канту явно прави крачка напред, щом ще бъде треньор по голф в най-новото голф игрище в района.

Обаждам се и стискам палци да успее да се свърже с него по телефона.

– Клуб „Елърби Хилс“ – изрича женски глас.

– Здравейте, ами, търся треньора Канту.

Преди да успее да каже още нещо, тя отвърща:

– Това е телефонната линия на сградата на клуба. Ако търсите някой играч или треньор, ще трябва да се обадите директно на него.

След което връзката прекъсва.

Разтърсвам телефона си във въздуха, сякаш това ще промени нещата.

– Но аз не зная как да се свържа директно с него – промълвявам.

Въвеждам уебсайта на клуба, за да проверя работното време, и разбирам, че докато успее да стигна там, вече ще бъде затворен.

Утре.

Ще отида там утре.

Получавам известие за имейл, което се оказва отговор от треньора. За щастие съм сама в къщата и няма кой да изтича към мен, когато издавам силен писък.

Отварям го.

Благодаря за имейла. След 5 май няма да съм на разположение цяло лято. Ако имате някакви неотложни въпроси, моля, свържете се със заместник-директор Спенсър.

Благодаря!

Треньор Канту

Това е просто безсмислен автоматичен отговор. Който ме насочва към единствения човек, с когото точно сега не желая да разговарям.

Това е чудесно. Просто прекрасно.

Явно ще трябва да отида там утре. След като го открия, той ще подпише формуляра ми. После ще го предам на господин Спенсър, за да съм сигурна, че няма да се изгуби отново. Няма друг начин.

В този момент получавам ново съобщение от мама.

МАМА: Нямам търпение да разбера как ще мине партито на Бейли утре. Тази сутрин Ронда случайно среща Тифани в цветарския магазин и разбра, че украсата от цветя е дело на Кайли от „Калъни Хаус“. Казват, че те СА НАЙ-ДОБРИТЕ, затова трябва да ти е ясно, че ще искам снимки. Много снимки!

Поглеждам стената срещу себе си. На нея се мъдри поредица от покани за партита по случай завършването, закачени с щипки за дрехи за канап, който майка ми опъна между хладилника и вратата на килера.

Как бих могла да забравя, че това е седмицата на партитата по случай завършването? През последните четири години буквално живея за нея.

Тя се пада между края на изпитите и церемонията по завършването. В този момент вече сме приключили с училището, но не и официално, затова тази „празна“ седмица се запълва с партита, за да мине по-бързо времето. Не съм сигурна кога и как е започнала тази традиция, но вече излиза извън контрол. Също като въпросника тези партита са *голяма работа*. Организират се от приятелите и семейството на учениците последна година в тяхна чест, като всички са със специална тема. И с всяка изминала година темите на празненствата стават все по-екстравагантни. Не за всеки от завършващите се организира парти, но вероятността всеки бъдещ абитуриент да бъде поканен на поне едно е доста голяма. Понякога дори на две.

Не мисля, че е нормално да се провеждат толкова много партита по случай завършването и не съм сигурна дали същото се прави и другаде, но ако трябва да имаме някаква своя странност, се радвам, че е именно тази.

Семейството ми организира голямо парти с раци по луизиански в петък вечер в чест на шестимата от нас, които завършваме, така че и ние сме част от цялата лудница. Помня как преглеждах публикации в социал-

ните мрежи от завършващите преди мен през последните три години, обзета от нетърпение да дойде моят ред.

Издърпвам поканата за партито на Бейли. Тя е в розово и лилаво, а в горната част е написано с големи букви: „Палачинки и пижами“. Партито започва в девет и половина сутринта и от нас се очаква да сме по пижами. Бейли е моя добра приятелка и в продължение на около трийсет секунди обмислям варианта да изчакам партито да приключи, преди да се опитам да открия треньора, но предвид, че не съм сигурна как ще изкарам нощта с този проблем, надвиснал над главата ми, просто няма как да издържа до утре следобед. Затова започвам да обмислям как да се погрижа за този проблем с голфа преди партито. Първото нещо, което трябва да направя утре сутрин, е да отида до голф клуба, да оправя нещата с треньора, след това да се върна тук, за да се преоблека в пижама, преди да отида на партито. Мога да оставя формуляра на господин Спенсър след това.

Няма да е трудно. Мога да се справя.

Телефонът ми отново вибрира.

МАМА: *Не забравяй да вземеш подаръка на Бейли. Ще ти изпратя адреса. Би трябвало да е опакован и готов за поднасяне, от теб се иска само да надпишеш картичката. Предвиди достатъчно време, за да си в магазина точно когато отваря, тъй като партито е доста рано. Едва ли би искала да закъснееш!*

Чудесно. За секунда бях забравила, че майка ми ме следи къде съм. Ще има въпроси. Ще бъда подложена на разпит защо шофирам към „Елърби Хилс“, след като знам, че тя ще следи внимателно дали съм отишла на партито навреме.

Страничната врата се отваря с трясък и чувам как Чарли вика:

– Знам, че се преструваш. Просто не искаше да попълваш онзи въпросник.

Влиза в кухнята и както винаги се насочва направо към хладилника.

– Беше ужасно, О. Злите Джо се смяха на всеки един от отговорите ми. Всеки. Един. От тях. Дори когато имаха съвпадение.

Изважда сирене, студено месо, майонеза, маруля и пикантна горчица. След това се отправя към килера, за да вземе хляб.

– Искам да кажа, как може да се смеят, след като са дали същия отговор?

Спира това, което прави, и се обръща с лице към мен.

– Абсолютно същия отговор.

– Защото са зли? – отвърщам услужливо.

Той маха към мен с шишето с горчица.

– Точно така. Те са зли.

След това отново започва да рови в хладилника.

– Не хапна ли нещо в баба? – питам го.

– Не. Тръгнах си веднага щом приключихме с въпросника. Казах им, че ще дойда да проверя как си. Не можех да понеса присъствието на Злите Джо и минута повече. И сега умирам от глад.

Поглеждам към часовника на фурната.

– Чак сега ли приключи?

Успях да отида да потърся треньора и да се върна вкъщи, а те през това време още са отговаряли на въпросите?

– Току-що свърши. От този момент нататък, независимо какво се случва с живота ми, ще съм извън града, когато дойде време за попълване на въпросника.

– Странно, че Лео беше там, нали? Разбра ли защо е в града? – питам го. Може би е станало ясно, след като съм си тръгнала.

Чарли повдига рамене.

– Нямам представа. Не ме интересува.

Докато той си прави сандвич, напрегам мозъка си да измисля как да отида до „Елърби Хилс“ и да се върна, да мина през магазина, за да взема подаръка на Бейли, след което да отида на партито в девет и половина. Сутринта.

И без мама да разбере какво правя.

Може просто да си оставя телефона. Това би бил най-добрият вариант. Ами ако ходенето до игрището ми отнеме повече време от предвиденото? А и знам, че мама ще ме бомбардира с въпроси какво ще облека на партито.

Чува се изскърцване на стол по пода, докато Чарли се настанява на масата с чинията си и отхапва огромен залък от сандвича.

Чарли. Той е решението на проблема.

– Истина или предизвикателство? – питам го, при което той замръзва, а бузите му са издути от храната в устата му.

Извадила съм най-големия си коз и той го знае.

– Какво искаш? – пита ме, след като преглъща хапката си, игнорирайки изцяло въпроса ми.

– Истина или предизвикателство?

Надявам се, че ще мога да го накарам да ми помогне, независимо кое от двете избере.

Чарли оставя сандвича и бавно избърсва устата си. Играем на тази игра от години, като и двамата я приемаме много сериозно. По-сериозно от Уес и Софи, които винаги намират начин да заобиколят предизвикателствата и се задоволяват с полуистини. Чарли и аз сме образец на педантичност, когато става дума за „Истина или предизвикателство“. За нас е задължително човек да избере едно от двете и да го изпълни стриктно.

Моля те, избери предизвикателство... Избери предизвикателство...

– Изглеждаше разтревожена, докато бяхме у баба, затова ми е ясно, че нещо се е случило. Предполагам,

че сегашният ти въпрос има връзка с това. И тъй като ме плаши до смърт, избирам истина.

По дяволите. Ако беше избрал предизвикателство, работата щеше да е сигурна. А сега ще трябва да импровизирам.

Прокашлям се, а той отмества чинията си встрани, въпреки че едва започна да се храни.

– Имам проблем. И то голям.

Чарли кима, за да ме насърчи да продължа.

– Сещаш ли се как ми трябваше половин кредит по физическо възпитание в началото на този срок, но освен това исках да запиша онзи предмет по право?

– Затова записа голф извън територията на училището. Знам. Какъв е проблемът?

Облягам се на стола си и накланям глава назад, за да погледна към тавана. Не ми се иска да виждам реакцията му, когато му кажа.

– Е, ами треньор Канту не е предал формуляра ми. Днес получих имейл от господин Спенсър, в който пише, че ако не предам попълнения формуляр до понеделник, няма да завърша.

Чарли започва да се смее. И то наистина силно. Точно както си знаех, че ще реагира.

– Казах ти, че това с голфа ще е пълна катастрофа!

Впивам поглед в него.

– Сега не е моментът за „Нали ти казах“.

– Напротив, точно сега е идеалният момент. Никога преди не е имало по-подходящ случай да използвам тази фраза. Защото аз буквално ти казах: „Не записвай физическо извън училище. Ще бъде пълна катастрофа“. – Протяга ръце към мен. – И виждаш ли какво стана? Пълна катастрофа.

Хвърлям химикалката си по него.

Той успява с лекота да я избегне.

– И каква връзка има това с „Истина или предизвикателство“?

Поемам си дълбоко въздух и казвам:

– Трябва да отида до клуб „Елърби Хилс“, да открия треньор Канту и да го помоля да подпише формуляра ми, за да мога да го предам, но не мога да го направя, докато майка ми следи всяко мое движение, тъй като освен това трябва да взема подаръка за партито на Бейли, а след това да пристигна на партито ѝ до девет и половина сутринта, затова ми трябва някой, с когото да си разменя телефона и който *да се преструва, че съм аз* сутринта, и би ли могъл ти да си този човек? На този въпрос искам да ми отговориш.

Чарли извърта очи.

– Това е най-тъпият начин да използваш играта „Истина или предизвикателство“, на който някога съм ставал свидетел. Засрами се.

– Добави го към списъка тогава – казвам. – Просто се надявах, че ще избереш предизвикателство.

– Предположих. Защо не отидеш да го търсиш след партито? – пита ме Чарли.

– Няма как да се отпусна на партито на Бейли, ако постоянно мисля дали има вероятност наистина да не завърша. Освен това ще трябва телефонът ми да е в теб независимо кога отида, за да не ми задава майка десетки въпроси.

Не го казвам на Чарли, но откакто получих имейла от Спенсър, имам чувството, че над главата ми е надвиснал черен облак. Това трябваше да бъде най-хубавата седмица от гимназията! Да е изпълнена само с партита, забавления и срещи с приятели.

Трябва да уредя въпроса. Да се уверя, че проблемът е решен.

Чарли се навежда към масата и аз на свой ред правя същото.

– По принцип би трябвало да отговоря с „не“, тъй като злоупотреби с играта „Истина или предизвикателство“.

– В безизходица съм.

Той отново извърта очи, след това пак се обляга

назад и придърпва чинията пред себе си, за да може да отхапе още един голям залък. Принуждава ме да чакам отговора му.

Докато преглъща, ме поглежда победоносно.

– Ще признаеш ли, че бях прав и голфът се е оказал пълна катастрофа?

– Да, ако това ще те накара да се съгласиш.

Чарли продължава да унищожава сандвича си, но усещам, че съм успяла да го убедя. Обира с пръст малко покапала горчица по чинията.

– Е, как бих могъл да откажа? Но съм сигурен, че има още нещо, щом намесваш „Истина или предизвикателство“.

– Не, няма друго, наистина. Той ще подпише формуляра, всичко ще приключи и проблемът ще е решен. Той вдига рамене.

– Е, ами добре, ще се преструвам на теб.

Скачам от мястото си, втурвам се към другата страна на масата и обвинявам ръце около шията му.

– Благодаря ти! Благодаря!

– Ще трябва ли да отговарям на съобщенията от леля Лиза?

– Да! Точно така! Отговаряй, все едно съм аз.

Не пояснявам, че тя пише доста съобщения. Сам ще разбере.

Страничната врата се отваря и Уес и Софи влизат, смеейки се, хванати за ръце. Погледът на Софи се насочва към мен.

– Добре ли си? – пита ме.

Преди да успея да си отворя устата, Чарли отвръща:

– О, нищо ѝ няма. Просто се е притеснила, тъй като може и да не завърши.

Е, явно баба не е единственият човек от семейството с голяма уста. Уес и Софи се настаняват до нас на масата.

– Какво искаш да кажеш? – пита Уес. – Та ти си първа подгласничка на първенеца!

– Втора по успех – поправам го.

Той клати глава.

– Все едно.

– Това означава ли, че ако първенецът на випуска не може да изпълни задълженията си, короната преминава у теб? – пита ме Чарли.

Поглеждам ядосано и двамата.

Софи сръчква Чарли вместо мен, тъй като е по-близо до него.

– Ще ни обясниш ли, Оливия? Какво се е случило?

Разказвам им кратката версия на нещата и първото нещо, което Уес казва, е:

– Знаех си, че голфът не е добра идея.

Чарли вдига ръка, за да даде пет на Уес, и очевидно и двамата се забавляват от ситуацията за моя сметка. За щастие, Софи се обръща от другата страна и възнаграждава и Уес със силно сръчкване, след което променя темата.

– О! Баба започна да говори за партито в наша чест в петък вечер – казва Софи с ужасено изражение.

– И спомена, че всички трябва да се облечем в еднакви дрехи, нали се сещате, както правим на Коледа.

Всички изтръпваме при тази мисъл. Всяка година през октомври или ноември баба избира определен модел пижами и така всички сме съвсем еднакви в коледната сутрин. Никой обаче не трябва да вижда чичо Бони в една от онези впити пижами гащеризон, които той харесва, независимо колко симпатична е шампата.

– Баба си мисли, че след като един от ненормалните ѝ планове е проработил, вече никой не може да я спре – отбелязвам и кимам към Софи и Уес. – Искам да кажа, наистина при вас двамата нещата се случиха, но пътят дотам беше доста трънлив.

Никой не би могъл да забрави някои от най-странните срещи, на които Софи беше принудена да отиде.

Уес клати глава и се подсмива.

– Погледът ѝ беше особен. Сещаш се за какво говоря.

– Освен това *заповяда* цялото семейство да е наблизо през уикенда и за двете церемонии по завършването. Моята ще бъде ден преди вашата – казва Софи. – Това означава твърде много семейни вечери.

Разговаряме до късно през нощта, тъй като не сме имали възможност да се видим през целия уикенд. Малко след единайсет Чарли и Уес се приготвят да тръгват за къщата на Уес, където ще нощуват. Софи трябва да шофира до вкъщи, тъй като рано сутринта ще имат репетиция за церемонията по завършването.

Тя изпраща Уес, хванала го за ръка, и виждам, че Чарли вече си е взел поука да ги остави насаме за няколко минути, за да се сбогуват.

Разчиствам чиниите и докато прибирам хранителните продукти казвам:

– Не забравяй, че трябва да си тук в осем сутринта. Искам да отида там и да се върна възможно най-рано.

– Това е добър план. Може да свършиш всичко, преди майка ти да започне да изпраща съобщения.

Кимам, но не казвам нищо. Чарли ми подава последната чаша и явно се досеща, че има нещо.

– Искан да кажа, че тя няма да започне да пише съобщения още в осем сутринта, нали?

Вдигам рамене и го поглеждам с изражение, казващо: „Едва ли“.

Той простенва.

– Надявам се да си бърза – изрича, след което рязко отваря вратата. Уес и Софи за малко да залитнат навътре, тъй като очевидно тя е била притисната към вратата за целувката им за лека нощ.

– Ще ме убие – промърморва Чарли и слиза по стълбите, подскачайки.

Софи заравя лице в шията на Уес, а той прошепва нещо в ухото ѝ. Тя се изкикотва. Ужасно много се радвам за тях, но понякога трудно понасям гледката.

И тъй като не съм чак толкова горда, признавам, че малко им завиждам. Когато приключих връзката си с бившия ми приятел Дрю, не казах на никого от семейството освен на Великолепната четворка, докато не минаха няколко месеца, защото се страхувах, че баба ще ми погоди същия номер, както направи със Софи. Всъщност тя се опита да го направи, но се случи доста време след периода, в който страдах от раздялата, така че нищо не се получи и слава богу.

Най-накрая Софи и Уес се разделят и ми пожелават лека нощ, след което той я изпраща до колата ѝ. Изключвам всички лампи, качвам се горе и се приготвям за сън. Когато най-накрая обаче се плъзвам между чаршафите, не мога да си намеря място. Дълго време се въртя и мятam, мислейки за тренъора Канту и за онзи глупав формуляр. Но все пак утре по същото време всичко вече ще се е наредило.